

Kollégiumi karantén-áhitat – 2020-2021/26.

Budapest, Rózsák tere, 2021. április 14.

Drága Fiatalok! Vasárnapi prédikációmmal kívánok nektek testi-lelki jókat, testi-lelki-hitbeli erősödést. Vagyzatok magatokra, Isten is rátok! Szeretettel és imádsággal gondol rátok: Kati

Alapige: 2Kor 4,7-14 – Isten erejének kincse cserépedényekben van

Pál írja: *Ez a kincsiünk pedig cserépedényekben van, hogy ezt a rendkívüli erőt Istennek tulajdonítsuk, és ne magunknak: Minde-niütt szorongatnak minket, de nem szorítanak be, kétségkedünk, de nem esünk kétségbe; üldözöttek vagyunk, de nem elhagyottak; letipornak, de el nem veszünk; Jézus halálát mindenkor testünkben hordozzuk, hogy Jézus élete is láthatóvá legyen testünkben. Mert életünk folyamán szüntelen a halál révén állunk Jézusért, hogy Jézus élete is láthatóvá legyen halandó testünkben. Azért a halál bennünk végzi munkáját, az élet pedig bennetek. Mivel pedig a hitnek ugyanaz a Lelke van bennünk, ahogyan meg van írva: „Hittem, azért szóltam”, mi is hiszünk, és azért szólunk. Mert tudjuk, hogy aki feltámasztotta az Úr Jézust, az Jézussal együtt minket is feltámaszt, és maga elé állít veletek együtt.*

A korinthusi fazekasmesterek munkái, a jelenetekkel díszített kerámiavázák és az egyszerűbb tárolóedények, az amforák – a bronzöntők és a szőnyegszövők munkái mellett – világszerte keresett termékeknek számítottak Pál korában. Nyilván ezért is használja ezt az ismert képet akkor, amikor a mi földi valóságához kötött és ezért az öre-gedés és az elmúlás erőinek kitett testi valónkat ehhez, az égetett agyagedényhez hasonlítja. A test esendő voltának ilyen jellegű szemléltetése egyáltalán nem volt ismeretlen Pál korában.

Íme két példa: 1. Egy rabbinista elbeszélés szerint Hadrianus (76-138) római császár lánya csodálatában így fordult Jehosua ben Chananja rabbihoz, a rabbi tanításai-nak hallatán: „Ej, ekkora bölcsesség ilyen csúf edényben!” 2. Seneca, a sztoikus filozófus, drámaíró és politikus, a vé-res császár, Néro római nevelője egy vigasztaló levelében ezt írja: „Mi is az ember? Edény, amelyet minden megin-gás, minden koccanás összetörhet.”

Amilyen törekeny a cserépedény és minden más agyagból készült és égetett használati eszköz, úgy vele-járója az emberi létnek is a tönkremenetel, a pusztulás ál-landó veszélye. Bizonyos életformákra, foglalkozásokra különösen is igaz ez. Pál a maga apostoli létét is ide sorol-ta, hiszen a sok utazással és sok ellenállással együtt járó igehirdetői szolgálata révén sokkal több kockázatos, ve-szélyes élethelyzetbe keveredett, mint rendes, hétközna-pi, polgári életformában élő embertársai. A sors mosto-haságaival szemben ő, az Isten embere sem élvezett meg-különböztetett védeltséget, kivételezett helyzetet. Sőt! Amilyen szenvedélyesen védelmezte egykor atyái hité-nek ügyét a keresztények üldözésével, olyan hévvel és maximalizmussal igyekezett drámai megtérése után az isteni irgalmasság Jézusban megmutatkozott jó hírét to-vábbadni annyi embernek és olyan széles földrajzi körben, amennyire csak lehetősége volt – akkor is, ha ez számára kivételesen nehéz sorsot eredményezett. A korinthusi és a római gyülekezeteknek írt leveleiben az ún. „viszon-tagságlisták” ókori irodalmi műfajához hasonlatosan ő is többször szedte rendbe a szolgálata során őt ért nyomo-rúságokat, veszélyeket: bebörtönzést, megveretést, hajó-törést, zaklatásokat, gyilkossági kísérletig menő rosszin-dulatot (1Kor 4.; 2Kor 6. 11. 12.; Róm 8. fejezeteiben). Mindezek mellett még el kellett szenvednie a *testébe ada-tott tövist*, azaz valamilyen konkrét betegséget is.

A sors mostohaságaival szemben nemhogy az Isten

mai emberei, az egyházi szolgálatban álló papok és lelké-szek sem, de egyetlen keresztény ember sem élvez meg-különböztetett védeltséget, kivételezett helyzetet. Életün-ket Istenünk tenyerében tudva vállalunk mi mindannyi-an szenvedéseket és áldozatokat a hitünkért, egymásért, a szeretetért – s szenvedünk el mindezek mellett betegsé-geket, baleseteket, testi-lelki kínokat.

Egyszerű s törekeny cserépedények vagyunk mi mind, mondja Pál, és tetszett Istennek, hogy így váljunk rend-kívüli kincs őrzőivé azáltal, hogy magunkban hordjuk Krisztust, azáltal, hogy bennünk él, jelen van bennünk az újjáteremtő, irgalmas és erős Isten.

Ezért vagyunk erősek – a gyöngeségünk ellenére is. Is-tennek olyan, minden emberi számítást megcsúfoló mód-szere ez, amelyre már az Ószövetség is felhívja a figyel-münket a kiválasztás történetének meglepő fordulatai-val. Istennek olyan, minden emberi számítást megcsúfoló módszere ez, ami azonban leginkább Jézus teljes megüt-közést keltő kereszthalálában nyilvánul meg. (Cserhádi Sándor)

Ezért kezdi első korinthusi levelét Pál így: *Mi a megfe-szített Krisztust hirdetjük, aki a zsidóknak ugyan megütkezés, a pogányoknak pedig bolondság, de maguknak az elhívottaknak, zsidóknak és görögöknek egyaránt az Isten ereje és az Isten böl-csessége.* (1Kor 1,23-24)

És ezért írja C. S. Lewis is az alábbi szavakat: „A való-ság rendszerint olyan, hogy aligha tudtuk volna magunk kitalálni. Ez az egyik oka annak, hogy hiszek a keresz-ténységben. Olyan vallás, amelyet nem lehetett volna ki-találni. Ha azt a mindenséget kínálná föl nekünk, amely-re mindig vártunk, akkor úgy érezném, hogy mi alkottuk meg. Valójában azonban nem olyasmit kínál, amit bár-ki is kitalálhatott volna. Magán viseli azt a furcsa egyedi jellegzetességet, amelyet csak a valós dolgokban találunk meg.” (Mit hisznek a keresztények?)

Minden testi-lelki gyengeségünk és törekenységünk ellenére Isteni hatalom, isteni erő és bölcsesség hordozói és képviselői vagyunk. De csak hordozói, csak képviselői! Nehogy ezt az erőt és bölcsességet magunknak tulajdonít-suk. És éppen cserépedény mivoltunk kötelez minket ar-ra, hogy ne szűnjünk meg e kincs, e hatalom, ezen erő és bölcsesség képviselői, hordozói, őrzői lenni. Ne, mert az erő rendkívüli volta nem emberi találmány. Isten emberi számításokat megcsúfoló, az ő furcsa egyedi jellegzetes-ségét magán viselő módszere ez. Ezért lehetünk biztosak

a valós, az igaz voltában.

A cserép – mindhalálíg cserép marad. Azért, hogy a kincstől, amit tartalmaz, amit őriz világosan megkülönböztethető legyen. A kincsnek köszönhetően azonban nem e mostani, *törékeny-cserépedény* létünk az utolsó, hiszen *tudjuk, hogy aki feltámasztotta az Úr Jézust, az Jézussal együtt majd minket is feltámaszt, és maga elé állít.* (Szentpéter In: *Hetvenöt korinthusi szó*)

Egyedül ezen a kincsen, a meghalt, feltámadt és Lelke által bennünk élő Jézuson múlik, nem rajtunk az, ha az életünk, minden kishitűségünket, mulasztásunkat, hibánkat, bűnünket, testi-lelki gyöngeségünket megcsúfolóan Isten ügyének diadalmenetét, Krisztus jó illatának szétáradását eredményezi.

Fogadjuk el, szeressük és öleljük át tehát testi mivol-

tunkat! Minden szépségével és szépséghibájával, minden erősségével és gyöngeségével. Amikor betegséget, fájdalmat, bánást, magányt, elhagyatottságot élünk át benne, az emlékeztessen minket Krisztus szenvedésére és halálára! Amikor gyógyulást, örömet, vidámságot, boldogságot, teljességet, megbocsájtást, megbékélést, az emlékeztessen minket Krisztus feltámadására és Isten országára! Őrizzük a testünket! Őrizzük benne a drága kincset, Krisztust és az ő kedves és szelíd lelkületét! Hittel. Hitünk szavakkal és életünkkel történő megvallásában megrendíthetetlen, jó és örök reménységgel. Magunkat sem öndicsérettel, sem önsajnálattal előtérbe nem helyezve, hanem önmagunkon túlmutatóan: mindenki figyelmét a Szentháromság Egy Isten bölcsességére és az ő hatalmas erejére és szeretetére irányítva.

Ima

Köszönjük neked, Urunk, hogy ha a mi külső emberünk megromlik is, a belső emberünk erőddel, bennünk léteddel mégis napról napra megújulhat. Hála legyen neked ígéretedért és bátorításodért, hogy Krisztus ereje által segítesz, győzelmekhez is segítesz bennünket, és támogatsz abban, hogy ismereted jó illata általunk is terjedhessen a világban. (2Kor 4,16 és 2,14) Amen.